

EXPLOSIONEN

De övervann honom genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord. De älskade inte sitt liv så högt att de drog sig undan döden.

– Uppenbarelseboken 12:11

Döden fanns inte i mina tankar när jag vaknade den där soliga höstmorgonen i huvudstaden i mitt hemland i Mellanöstern. Terrorister och bomber som skulle slita min värld i stycken var så långt från mitt sinne som öst är från väst.

Jag var nitton år gammal. Liv och glädje och en ung kvinnas vanliga förhoppningar fyllde mitt hjärta.

Genom sovrumsfönstret strömmade ljuset in och trängde igenom mina ögonlock. Jag öppnade mina ögon och låg tyst kvar och hörde hur mitt hem vaknade till liv. Fåglar sjöng utanför mitt fönster. Jag var glad över att det var söndag, min favoritdag bland veckans

alla dagar. Från köket hörde jag min fars hjärtliga skratt. Min mor var borta och besökte min mormor under tre dagar. Mina systrar tog därför över uppgiften med att förbereda frukost.

”Samaa”, ropade min syster, ”är du vaken?”

”Nästan.” Jag satte mig upp på sängkanten. ”God morgon, Herre”, viskade jag. ”Tack för den här vackra höstdagen. Jag ger varje ögonblick till dig.”

Min stund med Jesus avbröts av böneutropet från den lokala moskén som kallade de trogna muslimerna i vårt område till bön.

Min far var advokat, respekterad professor i filosofi på universitetet och även en mulla – en religiös ledare och lärare. Den morgonen, medan jag klädde på mig, hörde jag honom gå till sitt rum för att be de rituella bönerna till Allah. Jag vet att han försökte ignorera den skam han kände över att någon i hans familj hade konverterat från islam till att följa Jesus Kristus.

Min far visste att jag skulle gå till kyrkan. Sex av hans tio barn, liksom min mor, hade tagit emot Kristus. Min mor var välutbildad, talade tre olika språk flytande och hade varit språklärare i skolan innan hon gav upp allt det för att gifta sig med min far och bli stolt mor till tio barn. Jag var den yngsta dottern.

Vår konvertering till Kristus bekymrade min far djupt.

Medan muslimska böner letade sig in genom min dörr bad jag tyst för honom: ”Herre, jag ber att du ska ta bort slöjan av andlig blindhet från min käre fars ögon så att han också får uppleva den sanna glädjen i frälsningen genom din Son, Jesus. Uppenbara för honom att Jesus inte bara är en profet utan Son till den levande Guden.”

Jag bestämde mig för att använda högklackat och en ny grön och grå klänning som sträckte sig ner till fotknölnarna och som jag fått i present av en vän. Jag borstade mitt långa, bruna hår för att vara fin inför Herren. Jag ville inte bli sen.

Jag gav mina bröder och systrar en godmorgon-kram och pussade dem. ”Jag behöver vara i kyrkan tidigt idag.”

”Du måste äta frukost”, sa min syster bestämt och erbjöd mig en kopp te.

Jag drack den snabbt innan jag plockade med mig ett granatäpple från en skål. ”Jag hinner inte äta mer. Jag ska sjunga i kören och vill besöka Adila innan vi ska öva.”

Far kom in i köket. ”Ge din syster Adila mina varmaste hälsningar. Ta med henne hem. Varför ska hon bo i kyrkan när hon har ett hem och en mor och far?”

”Jag ska säga det till henne, pappa. Men du vet att det är en del av hennes utbildning.”

Adila var bara ett år äldre än jag. Hon var lång och vacker och hade återvänt från en bibelskola i Europa och bodde i vår kyrka medan hon genomgick praktisk utbildning.

”Säg till henne att jag älskar henne. Och jag älskar dig också, min kära dotter”, sa pappa.

Jag gav honom en slängkyss medan jag sprang ut genom dörren.

”Var försiktig, min dyrbara flicka”, ropade han efter mig. Anade min far i det ögonblicket den svåra prövning som låg framför? Bara två dagar tidigare hade den amerikanska ambassaden evakuerat sin personal som ett svar på ”ett bekräftat terroristhot mot utlänningar”. Vissa bofasta utlänningar hade informerats om hotet av islamistiska extremister, men de goda herdarna som hade grundat vår församling valde modigt nog att stanna kvar hos sin flock.

Jag upplevde personligen inget hot från terrorister. Min församling hade dock varit utsatt för trakasserier från regeringstjänstemän. Kommittén för religiösa frågor hotade att dra tillbaka församlingens registrering på grund av att vi ägnade oss åt evangelisation i huvudstaden. Tre gånger under det föregående året hade polisen genomfört räder mot lovsångsmöten och gripit människor i samband med gudstjänster, samt konfiskerat vår litteratur och utdelat straff för ”olaglig missionerande propaganda”.

Ändå var vi alla orädda. Jesu glädje och frid, som övergår allt förstånd, fyllde våra hjärtan och sinnen. Vi litade på Herrens löfte att aldrig lämna oss eller överge oss. Även om min mor och far kanske

var rädda för vår skull, sina barn, kände jag aldrig någon rädsla. Om Gud var för oss, vem kunde då vara emot oss?

Jag skyndade mig ut genom dörren till vår lägenhet och lyfte mitt ansikte mot solen. ”Herre, visa min käre far hur mycket du älskar honom och hur mycket du älskar oss, dina barn. Låt pappa få uppleva samma glädje i frälsningen som vi gör.”

Jag upplevde att Jesus gick bredvid mig medan jag promenerade. Mina klackar klickade mot asfalten. Luften var fylld av doften från mat – många lagade frukost vid den här tiden – blandad med doften av höstlöv.

HOPPETS OAS

Efter flera kvarter fick jag syn på den trevåningsbyggnad med sovsa-lar och kontor som var min församlings hyrda lokaler. Detta var mitt andliga hem, en hoppets oas mitt i en öken av andligt mörker.

Min nation var till nittioåtta procent muslimsk, och även om vi var ett land som strävade efter demokrati var religionsfrihet bara en idé och inte en verklighet i våra liv. Vi hade helt nyligen överlevt ett våldsamt inbördeskrig. Det började som en frihetskamp men slutade som ett religiöst krig mellan de två huvudgrupperna inom islam – sunni- och shiamuslimer – som gått skilda vägar efter profeten Muhammeds död. Brytningen dem emellan skedde på grund av att man var oense om vem som borde efterträda den store profeten. Ordet *sunni* på arabiska kommer från ett ord som betyder ”en som följer profetens traditioner”. Sunnimuslimerna tyckte att deras ledare borde väljas bland dem som var kapabla att utföra uppdraget. Därför blev profeten Muhammeds rådgivare, Abu Bakr, den förste kalifen för islam. Ordet *shia* betyder ”en grupp eller ett stödjande parti”. Shiamuslimerna tyckte att ledarskapet skulle ha gått vidare direkt till Muhammeds kusin och svärson, Ali (med andra ord, en person från Muhammeds hushåll). På grund av de skilda åsikterna i ledarfrågan hade de två grupperingarna i årtal slaktat varandra i

vårt land. Resultatet var över 100 000 döda. Många fler hade skadats för resten av sina liv.

Inbördeskriget skulle vara ett krig för frihet, men det fanns bara en sak som förenade sunni- och shiamuslimer. Det var hatet mot kristna och judar. Det tolererades att man kom från en kristen familj, men de muslimer som konverterade till kristendomen och vände sig från Koranen till Bibeln betraktades av radikala muslimer som förrädare, vilka förtjänade en fruktansvärd död.

När jag klev in på helig mark log jag och suckade av lättnad. Jag kände mig alltid trygg där på grund av Herrens närvaro.

Jag skyndade mig till min systers rum i byggnaden och blev överraskad när jag upptäckte att hon fortfarande låg kvar i sängen. Hennes mörka ögon var glansiga av feber.

"Adila? Är du sjuk?" Jag sjönk ner bredvid henne och lade min hand på hennes panna. Den var glödhet.

Hon blinkade mot mig och svarade med svag röst: "Jag har haft en fruktansvärd natt."

"Vad är det som är fel?" undrade jag. Färgen hade försvunnit från hennes vackra, vanligtvis olivfärgade hud. Jag lade mina händer på hennes huvud och bad om helande. Sedan gav jag henne granatäpplet som jag tagit med mig hemifrån.

Hon viskade: "Säg inget till mor eller far om att jag är sjuk. Då kommer de att oroa sig."

"Okej, kära du. Jag är ledsen. Försök bara sova en stund. Jag måste gå till körövningen. Efter gudstjänsten kommer jag tillbaka och tar med mig te till dig och ber för dig. Jag ska säga till kören att också be för dig."

Min syster nickade och lade åter ner huvudet på kudden och stängde ögonen. "Tack. Ja. Fortsätt be, snälla."

Jag skyndade mig tvärs över gårdsplanen till den angränsande byggnaden och sprang snabbare än löven som virvlade i vinden. Jag rusade in i övningsrummet i källaren, tog min kördräkt från hyllan och tog på den.

”Samaa! Du är i tid!” ropade min vän Wafa, namnet betyder ”trofast”¹, en gladlynt pojke i ungefär min ålder. Han hade gått på bibelskola tillsammans med min syster Adila. Eftersom han var ett ensam barn och inte hade några systrar var han som en lillebror för oss.

Mina vänner kramade om mig och jag skrattade medan jag rättade till det lilafärgade korset som var broderat på framsidan av den vita dräkten. Jag skrattade igen när meningslösheten i mitt agerande blev uppenbar. Att hälsa på vänner och familj med de traditionella tre kyssarna på kinderna, och dessutom krama om dem, förstörde hela tiden den ordning jag försökte få på dräkten.

Min syster Iman anlände till och med senare än jag och ställde sig bredvid mig i mitten av vår sektion. Hon kom precis i tid för att vara med på våra uppvärmningsövningar. Jag uppmanade också kören att be för Adila så att hon blev frisk. Där två eller tre samlas i Herrens namn är han mitt ibland oss och ger oss vad vi kommer överens om i bön.

Vi lämnade källaren och klättrade upp för den smala trappan till gudstjänstlokalen på tredje våningen. Körens platser var längst fram under ett stort kors i trä som hängde på väggen och framför träbänkarna som rymde nästan fem hundra gudstjänstbesökare.

ETT FÄNGSLANDE BUDSKAP

Vår pastor var bortrest, vilket betydde att en assisterande pastor skulle predika medan min gode vän med smeknamnet missionären Johnny, vars namn betyder ”Gud är nådig”, skulle leda lovsången.

Vi sjöng ”Halleluja”, ”Gud är så god” och ”Prisa Herren.” Vi sjöng om Guds kärlek och hans härlighet och majestät. Min ande var fylld av glädje, och den starka lovsången fick mig att rysa. De som hade samlats till gudstjänst strålade av lycka. ”Herrens glädje är min styrka

---

1. I min kultur, såväl som på Bibelns tid, är ett namns betydelse viktig. Därför kommer jag att nämna deras betydelse igenom hela den här boken.

och mitt ljus och min frälsning”, sjöng vi, och jag visste att det var sant.

Mellan sångerna berättade missionären Johnny inspirerande historier om Guds trofasthet och hur han välsignat troende runtom i världen. Men när en skugga dök upp i hans ansikte visste jag att något bekymrade honom.

Han berättade om en missionär i Kina. Mannen hade blivit förföljd och fysiskt attackerad för sin tros skull. När han till slut lyckades fly för att ta sig hem satt han i en rullstol. Mannens näsa hade också blivit avskuren.

Min syster, Iman, som satt bredvid mig flämtade till av förskräckelse.

Missionären Johnny fortsatte: ”Det är inte ett glatt budskap, men Herren har sagt till mig att förföljelse kommer. Vi behöver vara redo för den. Jesus blev förföljd. Han fick lida, och det kommer vi också att få göra. Är du beredd på att bli förföljd för hans skull? Är du redo att dö för honom?”

Det fanns en sådan intensitet och ångest i hans röst att jag undrade om han hade plågats av en dröm eller syn och kände sig tvingad att ställa dessa frågor med en sådan glöd. Han hade sannerligen alla gudstjänstbesökares uppmärksamhet. Det var så tyst att jag kunde höra fåglarna sjunga utanför fönstren längs den fullpackade gudstjänstlokalens väggar.

När missionären Johnny satte sig ner klev den assisterande pastorn fram till talarstolen. Han inledde sin predikan med att läsa ur Skriften.

”Då Jesus kom till trakten av Caesarea Filippi”, läste han från Matteusevangeliet kapitel 16, ”frågade han sina lärjungar: ’Vem säger folket att Människosonen är?’ De svarade: ’Somliga säger Johannes Döparen, andra Elia och andra Jeremia eller någon av profeterna.’ Han sade till dem: ’Och ni, vem säger ni att jag är?’ Simon Petrus svarade: ’Du är Messias, den levande Gudens Son.’ Jesus sade till honom: ’Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat

detta för dig, utan min Fader som är i himlen. Jag säger dig: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den. Jag skall ge dig himmelrikets nycklar. Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen' ” (verserna 13-19).

Predikanten tog en kort paus innan han frågade: ”När någon säger till dig: Vem är den här Jesus du talar om? Vem är han? Kommer du då vara tillräckligt frimodig, även om du tror att du kan bli förföljd? Kommer du att våga säga att Jesus är Messias, den levande Gudens Son, som Petrus gjorde?”

Jag ställde tanken på förföljelse mot löftena vi hade hört, och jag tänkte på att helvetet inte kan triumfera över oss. Kristi seger över döden fyllde mig med tacksamhet. Glädjen och tillfredsställelsen jag känt denna morgon återvände.

Efter predikan tog vi upp en kollekt. Jag råkade snegla på klockan på väggen längst bak i kyrkan. Den visade fem minuter i tolv. Iman lämnade sin plats i främre delen av rummet för att hämta blommorna vi alltid delade ut för att välkomna nya besökare.

På körledarens kommando ställde sig kören upp och började sjunga ”The Battle Hymn of the Republic”. Orden ”Glory, glory, hallelujah” ekade i rummet när vi lyfte våra röster i min favoritpsalm. Jag upplevde en enorm kraft och tillförsikt i den stadiga rytmen, den medryckande melodin och de lovprisande orden.

Min själ prisade återigen hängivet min Jesus när det plötsligt syntes ett blixtrande ljus och hördes ett öronbedövande dån. Hela byggnaden skakade som om det hade inträffat en jordbävning, och jag fattade tag i ryggen på min stol för att inte falla omkull. Mina öron bedövades av ljudet som lät som tusentals trumpetstötar på en och samma gång.

TUMULT

Hela auditoriet sveptes plötsligt in i en tjock, svart rök. Det uppstod något slags tumult i mitten av rummet, men jag kunde inte urskilja

vad som var orsaken eller vad det ledde till. Det kändes som att jag befann mig under vattnet eller som att mina öron var fulla med bomull. Stanken från röken fick mig att börja hosta och det brände i mina ögon.

Överallt runt omkring mig sorlade röster som frågade: "Vad hände? Är någon skadad? Vad ska vi göra?"

Jag försökte se genom dimman av rök och damm medan jag ropade efter Iman: "Är du oskadd?" Sedan kom jag ihåg att hon inte längre var i närheten. Precis som många andra frågade jag om och om igen: "Vad var det som hände?"

"Jag vet inte", svarade varenda person.

Kanske är detta Jesu återkomst, tänkte jag. Kunde det vara det? Skulle detta kaos kunna vara Herrens återkomst? När jag stirrade ut i det onaturliga dunklet och ansträngde mina tjutande öron kom orden från Uppenbarelseboken till mina läppar som en bön: "Och Anden och bruden säger: 'Kom!' (22:17). Sedan, utan att tänka på det, började jag sjunga den texten. Runt omkring mig såg jag att många i kören lyfte sina händer och sjöng tillsammans med mig. De sade också: "Amen! Kom, Herre Jesus, kom!"

Var det möjligt? Kallade Jesus oss hem i denna stund?

Jag kände ingen rädsla och anade ingen fara, bara förvirring. Om det inte fanns någon andlig förklaring kanske det hade varit en olycka.

Luften började klarna en aning och jag såg att fönstren hade krossats. Jag hörde hur folk skrek men kunde inte uppfatta orden.

Ända sedan inbördeskriget hade mitt land upplevt många problem med elektrisk och mekanisk utrustning. Kanske hade det som hänt orsakats av ett elektriskt fel.

Den tanken försvann när en medlem i församlingen som var militär sprang fram och viftade med armarna och ropade: "Utrym lokalen. Utrym lokalen nu! Det var en bomb! Det kan finnas fler. Skynda er!"

Fullständig kaos rådde. Människor skrek av rädsla. Den enda utgången längst bak i lokalen var blockerad av alla som ville ta sig ut.

Fem hundra människor försökte nästan samtidigt passera en dörröppning som knappt var tillräckligt stor för två personer åt gången.

Fångad i strömmen kände jag hur jag fördes mot den bakre delen av rummet. Om jag hade velat vända mig om och gå åt andra hållet hade det varit möjligt. Mina andra syskon var inte närvarande och Adila låg sjuk inne på sitt rum, men var någonstans var Iman? Hon hade gått för att hämta blommor, men nu kunde jag inte se henne någonstans.

När jag kom fram till mitten av auditoriet flämtade jag till. Det fanns ett hål i golvet, mer än en meter brett. Bänkar och stolar var söndertrasade av explosionen och kroppar låg ovanpå bråten. Allt i närheten hade förstörts totalt. Det fanns också ett hål i taket.

När röken skingrades ännu mer såg jag andra människor som låg skadade och blödande mitt bland spillrorna. Stön och rop på hjälp blandades med ljudet av panikslagna gudstjänstbesökare som försökte fly. Andra påbörjade den tunga uppgiften att ta hand om de skadade.

Aishah, en kär vän som dansade tillsammans med mig i lovsångsteamet, höll händerna mot sin mage. Hon försökte gå, men blod sippade ut mellan hennes sammanpressade fingrar. Hon sa inget, men i hennes blick kunde jag avläsa en skräckslagen vädjan till mig.

Jag tog tag i hennes axlar och hjälpte henne fram mot trappan, men det var som att släpa på en tung säck. Hon kunde inte röra på sina fötter och vacklade fram och tillbaka som om hon skulle kollapsa vilken sekund som helst.

Det såg ut som att mina vänner höll på att dö runt omkring mig och det fanns ingenting jag kunde göra!

Jag snubblade fram mot en träbänk som delats i två bitar och stod i en väldigt konstig vinkel. Blod hade stänkt överallt som scharlakansröd färg. Jag var tvungen att få ut min vän, tvungen att hitta hjälp till henne, men utgången verkade inte närmare nu än tidigare. Rörde vi oss framåt över huvud taget? Jag började tänka att jag aldrig skulle kunna lämna byggnaden.

”Gud, hjälp oss”, viskade jag. I nästa andetag upplevde jag en övernaturlig frid som svar, men min kropp skakade fortfarande av chocken från de förskräckliga synerna och ljuden.

Ett oljigt svart damm lade sig på söndertrasade möbler och skärvor av glas från fönstren. Jag hade svårt att andas och hostade och försökte täcka över min mun med en hand, samtidigt som jag hjälpte min vän med den andra. Mardrömslika bilder av död, blod och fruktansvärda sår trängde sig på. Jag kunde inte stänga dem ute.

Jag behövde luft. Jag hjälpte upp min vän på vad som var kvar av bänken och rörde mig sedan mot resterna av ett söndertrasat fönsterbräde. En röst i mitt öra uppmanade mig att luta mig över kanten och titta på trottoaren nedanför.

”Hoppa”, viskade rösten. ”Det är bäst. Om du stannar här kommer du att kvävas till döds... eller brännas till döds... eller bli ihjältrampad. Hoppa!”

Jag vet att det var djävulen som försökte fresta mig att begå självmord. Byggnaden var så hög att ett fall från tredje våningen skulle ha dödat mig omedelbart. Men eftersom Gud hade gett mig liv visste jag att bara han hade rätten att ta det ifrån mig. Jag tog kommando över självmordstankarna. *Satan, jag tillrättavisar dig. Försvinn i Jesu namn!*

I det ögonblicket fick jag syn på missionären Johnnys fru som försökte klättra ut genom ett intilliggande fönster. Hennes ansikte var täckt av sot och blod och hon såg skräckslagen ut. Hon vacklade på kanten med en fot uppe på fönsterbrädet.

Jag nådde fram till henne precis i tid. ”Gör det inte!” sa jag försiktigt. ”Vi kommer att klara oss. Vi kan ta oss nerför trappan nu.”

Hon föll gråtande ner i mina armar och nickade. Två andra hjälpte redan min vän Aishah med såret på magen, så jag fortsatte att stödja Johnnys fru. Vi tog oss till utgången och snubblade över kvarlämnade skor och övergivna handväskor och ryggsäckar medan vi gick ner till andra våningen.

Johnnys fru var nu lugn, nickade sitt tack och vände sig om för att hjälpa någon annan.

Vid botten av trappan på den andra våningen ropade någon mitt namn.

”Samaa! Hjälp oss!” En arm vinkade åt mig genom en halvöppen dörr som ledde till den mörka korridoren. ”Det är massor av folk här inne. Våra kläder brann upp i explosionen.”

I min kultur är det skamligt att bli sedd utan kläder. Kvinnor skulle aldrig i livet visa sig nakna offentligt. Bokstavligen aldrig i livet.

”Samaa, snälla, rädda oss! Ge oss något att täcka oss själva med”, vädjade en kvinna å alla deras vägnar.

Jag tog av mig min kördräkt och kastade till dem. ”Den här räcker till en person”, instruerade jag. ”Jag hämtar mer och kommer snart tillbaka.”

Jag tänkte på Adilas rum i den intelligande byggnaden. Där kunde jag låna mer kläder och titta till henne på samma gång.

Väl utomhus fick jag syn på Adila som kom springande mot mig. ”Tack och lov att du är oskadd!” grät hon och kramade om mig hårt.

”Jag mår bra”, svarade jag, ”men jag kan inte stanna. Jag har inte tid.” Jag förklarade snabbt situationen för henne, och tillsammans sprang vi tillbaka till hennes rum för att hämta kläder. Jag sparkade av mig mina högklackade skor, satte upp mitt hår och tog på mig vanliga skor så att jag skulle kunna springa snabbare. ”Det finns många fler som behöver hjälp”, sa jag.

”Nästa dörr”, sa Adila. ”Filtar och lakan och handdukar.”

Med våra famnar fulla av kläder sprang vi tillbaka till den bomb-skadade byggnaden. Sårade, blödande och söndertrasade kroppar bars ut ur ödeläggelsen och lades i rader längs väggarna. Då såg jag Iman. Hon var oskadd. Hon höll på att hjälpa till. Det fanns bara tid för en snabb kram.

”Jag stannar och hjälper de skadade”, sa Adila.

”Jag tar kläderna och kommer tillbaka”, sa jag till henne.

När Iman såg mig gå tillbaka till byggnaden ville hon följa med, men hon upplevde hur den helige Ande sa till henne att stanna. Först ignorerade hon uppmaningen, men sedan varnade Anden henne en

gång till. Den här gången lydde hon och stannade kvar utanför och hjälpte Adila med de skadade.

Jag kämpade mig fram mot strömmen av människor. Min vän Wafa gjorde samma sak och hjälpte till att evakuera de skadade. Många panikslagna människor försökte fortfarande fly ut ur byggnaden. Det var omöjligt för oss att komma tillbaka upp till den andra våningen. Vi fastnade i trapphuset mellan våningarna och väntade på att strömmen av människor på väg ner skulle avta.

Bunten med filter, lakan och handdukar var så tung att jag lutade mig mot ett brandskåp i väggen. Jag hämtade andan och tittade på min klocka. Det hade gått trettio minuter sedan explosionen ägt rum. Sabir, en annan vän, kom fram till mig. Han hade hjälpt till att bära ut de skadade. Hans skjorta var täckt av blod.

”Hur mår du?” frågade jag och lade handen på hans axel för att trösta honom.

I det ögonblicket exploderade en annan bomb som var gömd inne i brandsläckaren i brandskåpet.

Jag kastades tre meter upp i luften och kraschade in i den motsatta väggen. All luft trycktes ut ur mina lungor. Jag blev döv och blind, och det kändes som om hela min kropp sattes i brand, som om det gick en stark elektrisk stöt genom mig.

Smärtan var olidlig. Det kändes som om dödens ängel höll på att krama livet ur mig. Jag kämpade för att kunna andas.

Bibeln säger i Romarbrevet 10:13 att var och en som åkallar Herrens namn ska bli frälst. Jag kunde inte tala, men mitt hjärta ropade ut: *Jesus! Jesus, hjälp mig! Jesus, rädda mig!* Jag flämtade och tog sedan mitt sista andetag.

Sedan blev allt svart när min ande lämnade min kropp.